

РЕШЕНИЕ

№ 152

гр. Габрово, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Боян Хр. Косев

при участието на секретаря Валентина М. Илиева
като разглежда докладваното от Боян Хр. Косев Гражданско дело №
20234210101360 по описа за 2023 година

Производството е по реда на част II, дял I ГПК.

Образувано е искова молба предявена от „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Младост“ № 4, Бизнес Парк София, сграда 6 срещу С. М. Й., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****“ № 8, вх. Б, ет. 3, ап. 5.

Ищецът в искова молба твърди, че депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу ответника за сумата 155.29 лева - главница, представляваща стойност на потребени и незаплатени далекосъобщителни услуги и абонаментни такси и неустойки по сключени между ищеца и ответника договор за мобилни услуги от 09.06.2020 г. с предпочетен номер 359899955015 и договор за мобилни услуги от 02.02.2021 г. с предпочетен номер 359897233396, ведно със законна лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на вземането. По предявеното заявление било образувано частно гр. дело № 851/2023 год. по описа на ГРС и била издадена заповед за изпълнение. Заповедта за изпълнение била връчена при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което и в законоустановения едномесечен срок ищецът предявил искова молба за установяване със сила на пресъдено нещо, че е носител на правата на вземания, за които суми е издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

Ищецът излага, че между него и ответника С. М. Й., ЕГН ***** са съществували и валидно е действали договори за мобилни услуги, въз основа на които на ответника са предоставяни далекосъобщителни услуги за посочените мобилни номера срещу месечна абонаментна такса, съгласно съответния уговорен абонаментен план, съответно му било предоставено устройство Alcatel 20.03 Blue на преференциална цена. Твърди, че ответникът не е изплатил в срок задълженията си за месечни абонаментни такси и потребени далекосъобщителни услуги, което обусловило правото на мобилния оператор едностранно предсрочно да прекрати договорите с ответника и да начисли неустойка в размер три стандартни за ползваната програма месечни абонаментни такси, както и неустойка за предоставено устройство с отстъпка

от стандартната цена.

В законоустановения срок, предвиден в чл.131 ГПК ответникът, чрез назначения му особен представител, депозира отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове по основание и размер. Счита, че уговорената неустоечна клауза е неравноправна, на основание чл. 143, ал. 2, т. 5 и т. 19 ЗЗП и поради това нищожна. Счита, че за ищеца липсва предвидена възможност едностранно да прекратява договора по вина на потребителя.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, намира от фактическа и правна страна следното:

Видно от договор за мобилни услуги от 09.06.2020 г., сключен между „Теленор България“ ЕАД и ответника С. М. Й., страните постигнали съгласие операторът да предоставя услуги чрез своята обществена мобилна наземна мрежа за телефонен номер +359899955015, които ответникът да заплаща, съгласно избора от абоната тарифен план, с промоционална месечна абонаментна такса за срока на договора 12.99 лева, съответно със стандартна месечна абонаментна такса 15.99 лева. Страните се съгласили срокът на договора да е 24 месеца, а именно до 09.06.2022 г..

Видно от договор за мобилни услуги от 02.02.2021 г., сключен между „Теленор България“ ЕАД и ответника С. М. Й., страните постигнали съгласие операторът да предоставя услуги чрез своята обществена мобилна наземна мрежа за телефонен номер +359897233396, които ответникът да заплаща, съгласно избора от абоната тарифен план, с месечна абонаментна такса 11.99 лева. Страните се съгласили срокът на договора да е 24 месеца, а именно до 02.02.2023 г..

Видно от договора ищецът, в качеството си на лизингодател предоставил на ответника лизингополучател устройство ALCATEL 20.03 Blue. В договора за мобилни услуги е уговорено, че цената в брой или обща лизингова цена на устройството е 9.99 лева, а стандартната цена на устройството в брой без абонамент е 59.90 лева, или отстъпката от стандартната цена се равнява на 49.91 лева.

Във всеки от сключените договори за далекосъобщителни услуги е уговорено, че в случай на прекратяване на договора преди изтичане на срока по вина или инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му по настоящия договор или други документи, свързани с него, в това число приложимите Общи условия, последният дължи за всяка СИМ карта, по отношение на която е налице прекратяване: (а) неустойка в размер на всички месечни абонаменти за периода от прекратяване до изтичане на уговорения срок, като максималният размер на неустойката не може да надвишава трикратния размер на месечните абонаменти. Месечният абонамент, приложим за нуждите на начисляване на неустойка, е най-високият според условията на плана. В допълнение на неустойката по предходното изречение, потребителят дължи и възстановяване на част, съответстваща на оставащия срок на договора, от разликата между най-ниския и най-високия месечен абонамент според условията на плана, в случай, че са били налице отстъпки и/или различна стойност на месечни абонаменти; и (б) в случаите, в които е предоставено устройство за ползване на услуги, съгласно посоченото в този договор или по предходно подписан документ, чийто срок не е изтекъл. Потребителят дължи и такава част от разликата между стандартната цена на устройството (в брой, без абонамент), съгласно ценова листа, действащата към момента на сключване на договора, и заплатената от него при предоставянето му (в брой или съответно обща лизингова цена по договора за лизинг), каквато съответства на оставащия срок на договора. Не се спори между страните, че договорите са били прекратени едностранно от ищеца преди изтичането на срока им поради неплащане в срок на потребените от ответника мобилни услуги и абонаментни такси.

Не се спори в отношенията между страните, че в резултат на предсрочното

прекръпяване на договорите за далекосъобщителни услуги ответникът начислил на ищеца сума в общ размер на 114.21 лева, представляваща неустойки за предсрочно прекръпяване на договори за далекосъобщителни услуги, както следва сумата 54.27 лв.- неустойка за предсрочно прекръпяване на договор за мобилни услуги от 09.06.2020 г. с предпочетен номер 359899955015, сумата 59.94 лв.- неустойка за предсрочно прекръпяване на договор за мобилни услуги от 02.02.2021 г. с предпочетен номер 359897233396, от които 29.97 лв., представляваща стойността на 3 месечни абонаментни такси и 29.97 лв., представляваща неустойка за предоставено за ползване устройство ALCATEL 20.03 Blue, с отстъпка от стандартната цена.

Представени са и данъчни фактури, издадени от ищеца на ответника за отчетен период 05.06.2021 г. – 04.08.2021 г., като видно от съдържанието им същите имат за предмет разговори, данни, съобщения и други таксувани услуги, месечни и еднократни такси (абонаменти, допълнителни пакети и лизингови вноски). Към всяка от фактурите има приложено извлечение – детайлизирана справка от потреблението на ползвания номер. Представена е и крайна данъчна фактура № 7326253061/05.10.2021 г., издадена от ищеца на обща стойност 155.29 лева, с падеж на плащане 20.10.2021 г., от която се установява, че на ответника са начислени неустойки за предсрочно прекръпяване на договори за услуги в размер на 114.21 лева, като са налице и останали неизплатени задължения на потребителя за предходния период, възлизащи на стойност 41.08 лева с вкл. ДДС.

В Общите условия на „Теленор България” ЕАД за взаимоотношенията с потребителите на електронни съобщителни услуги е предвидено, че когато потребител, с вече сключен и действащ индивидуален договор, сключи нов индивидуален договор, всички използвани от него услуги преминават на обща сметка и се заплащат по една фактура – т. 18. Съответно т. 23, б. „б” и „в” от Общите условия предвиждат абонатите да заплащат месечния абонамент, който се предплаща от потребителя ежемесечно, в размери съобразно избрания от потребителя абонаментен план/програма/пакет, и месечна цена за ползвани услуги, представляваща сумата от стойността на всички услуги, ползвани от потребителя през дадения месец. В т. 26 и т. 27 от Общите условия е предвидено при ползване на услуги чрез индивидуален договор заплащането на ползваните услуги да се извършва въз основа на фактура, която се издава ежемесечно на името на потребителя. При сключване на индивидуален договор всеки потребител – страна по договора бива уведомен за датата от месеца, на която ще му бъде издавана фактура. Неполучаването на фактурата не освобождава потребителя от задължението му за плащане на дължимите суми. Плащането на посочената във фактурата сума се извършва в срока, указан в нея, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ. В случай, че сумата по фактурата не е заплатена в срок, Теленор има право да ограничи и/или спре достъпа на потребителя до услуга/услугите, с изключение на достъпа до услугите за спешни повиквания, до заплащане на дължимите суми. Съгласно чл. 19б, б. „в” от Общите условия Теленор има право едностранно да прекрати индивидуален договор, сключен или безсключен, в случай че потребителят не е платил дължими суми след изтичането на сроковете за плащане по индивидуалния договор, съответно съгласно Общите условия.

От приложеното за послужване частно гр. дело № 851/2023 год. по описа на РС Габрово, се установява, че ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение, като издадената на 28.07.2023 г. заповед по чл. 410 ГПК е връчена на ответника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК.

Други доказателства от значение за правния спор не са представени.

По отношение на установителните искове, с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД.

Предявени са установителни искиове, с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл.79, ал.1, предл. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сума в размер на 21.54 лева - месечни абонаментни такси и потребени далекосъобщителни услуги по договор за мобилни услуги от 09.06.2020 г. с предпочетен номер 359899955015, сума в размер на 19.54 лева - месечни абонаментни такси и потребени далекосъобщителни услуги по договор за мобилни услуги от 02.02.2021 г. с предпочетен номер 359897233396.

Основателността на предявените, при условията на обективно кумулативно съединяване, искиове за установяване задължението на С. М. Й. да заплати стойността на месечни абонаментни такси и потребени далекосъобщителни услуги на обща стойност 41.08 лева, се обуславя от предпоставките: валидно възникнало между страните правоотношение, елемент от съдържанието на което е задължение за заплащане на определена парична сума, настъпил падеж на това задължение и релевирано неизпълнение от страна на задълженото лице.

На основание чл. 154, ал.1 ГПК ищецът носи доказателствената тежест да установи положителните факти, представляващи елементи от правопораждащия претенцията му за реално изпълнение на конкретното облигационно задължение, фактически състав. Неизпълнението на валидно възникнало задължение е по същността си отрицателен факт, за доказването на който е достатъчно твърдението на претендиращия реално изпълнение. Задълженото лице носи доказателствената тежест да установи факта на изпълнение на договорното си задължение, като при липсата на ангажирани доказателства в този смисъл, съдът следва да приеме твърдяното неизпълнение за доказано.

За установяване на възникнало валидно правоотношение между страните следва да бъдат представени доказателства за правопораждащия го факт, страните и неговото съдържание. Представените договор за мобилни услуги от 09.06.2020 г. с предпочетен номер 359899955015, съответно договор за мобилни услуги от 02.02.2021 г. с предпочетен номер 359897233396 съставляват и установяват юридическия факт, породил облигационни правоотношения между страните, които са срочни и валидни за срок до 09.06.2022 г., съответно 02.02.2023 г.. В този смисъл за периода: 05.06.2021 г. – 04.08.2021 г., отразен във фактурите страните са били обвързани от облигационно правоотношение за всеки от двата номера.

За да е елемент от същото задължението на ответника да заплати стойността на потребени далекосъобщителни услуги, ищецът следва да установи реалното им предоставяне за процесния период. Представените три данъчни фактури не са подписани от получателя на отразената в тях облагаема доставка. Същите съставляват частен удостоверяващ документ, в който е отразена счетоводна информация. Съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за счетоводството, даващ легална дефиниция на първичен счетоводен документ, какъвто е данъчна фактура, същата е носител на информация за регистрирана за първи път стопанска операция. Данъчната фактура е частен свидетелстващ документ, който удостоверява данъчно събитие и начислен данък, която следва да се цени съобразно чл.182 ГПК.

Действително всяка от фактурите не установява осъществен факт на **извършване** на облагаема доставка, което е основанието за заплащане на нейната стойност, но предвид обстоятелството, че фактурите са съставени от ищеца не с оглед нуждите на процеса, а ответникът не оспорва факта на потребление на далекосъобщителните услуги, съдът намира, че счетоводно отразените стопански операции са извършени и съответно е възникнало задължението за заплащане на стойността им.

По отношение на изпълнението на задължението, ответникът е изпаднал в

забава, съгласно т. 27 от Общите условия, след изтичане на 18-дневния срок за плащане, след датата на издаването на съответната фактура (05.07.2021 г. и 05.08.2021 г.), откъдето следва, че вземанията, предмет на исковите претенции са с настъпила изискуемост.

Наличието на всички конститутивни елементи от фактическия състав, обуславящ основателността на претенцията на ищеца, с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД – наличие на валидно правоотношение, елемент от което е задължение за заплащане на стойността на месечни абонаментни такси и потребени от ответника чрез далекосъобщителната мрежа на ищеца услуги и неизпълнение на последното, са налице, което обуславя извод за доказаност на исковите по основание.

Относно размера им, същият е установим чрез извършване на проста аритметична операция, въз основа на отразеното във фактурите, издадени за съответните договори. С оглед изложеното и на основание чл. 161 ГПК съдът приема, че размерът на останалите неизпълнени задължения на потребителя за месечни абонаментни такси и потребени далекосъобщителни услуги по договор за мобилни услуги от 09.06.2020 г. с предпочетен номер 359899955015 е 21.54 лева, съответно по договор за мобилни услуги от 02.02.2021 г. с предпочетен номер 359897233396 е 19.54 лева или общо 41.08 лева, за които суми предявените искове с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД са основателни.

По отношение на установителните искове, с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 92 ЗЗД.

Предмет на производството са обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 92 ЗЗД за признаване за установено съществуването на вземане на ищеца в общ размер на 114.21 лева, представляваща неустойки за предсрочно прекратяване на договори за далекосъобщителни услуги, както следва сумата 54.27 лв.- неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 09.06.2020 г. с предпочетен номер 359899955015, сумата 59.94 лв.- неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 02.02.2021 г. с предпочетен номер 359897233396, от които 29.97 лв., представляваща стойността на 3 месечни абонаментни такси и 29.97 лв., представляваща неустойка за предоставено за ползване устройство ALCATEL 20.03 Blue, с отстъпка от стандартната цена.

Неустойката е акцесорно съглашение, с предмет задължението на неизправна страна по правна сделка да престира определена (глобално или в процент) или определяема парична сума, като обезщетение за вредите от неизпълнението на породено главно задължение, без да е необходимо същите да бъдат доказвани.

Основателността на предявените установителни искове, се обуславя от осъществен фактически състав, пораждащ съдебно предявените субективни материални права, включващ елементите: валидно възникнало правоотношение между страните, елемент от допълнителното съдържание на което е задължението на ответника да заплати определена парична сума (валидна уговорка за неустойка) при предсрочно прекратяване на договора, както и размера на това задължение.

Съгласно Тълкувателно решение №7/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в хипотезата на двустранен договор, който е за продължително или периодично изпълнение, подлежащ на разваляне за в бъдеще, уговорената между страните неустойка за забава се дължи – в случай на неточно, вкл. забавено изпълнение, обусловило развалянето, но само за онази част от сделката, чието действие се запазва (до развалянето). Съответно кредиторът ще може да търси и неустойката за обезщетяване на вреди поради настъпилото за в бъдеще разваляне (неустойка за развалянето), но за другата част от сделката, ако такава неустойка реално е била уговорена. В рамките на настоящия спор се претендира именно компенсаторна неустойка - за частта от договора, която се

прекратява.

Няма съмнение, че съдът дължи самостоятелна преценка за действителността на неустоечната клауза, независимо дали страните са се позовали на нищожността ѝ. В случая не би могло да се приеме, че предвидената компенсаторна неустойка в размер на 3 месечни абонаментни такси за разваляне на срочните договори, поради неизпълнението им от страна на потребителя противоречи на закона и/или добрите нрави. Предпоставките и случаите, при които уговорена в договор неустойка е нищожна поради накърняване на добрите нрави, са изяснени в т. 4 от Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС. Според дадените с решението указания, преценката дали една неустойка е нищожна от гледна точка на добрите нрави се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора, като клаузата за неустойка е нищожна поради накърняване на добрите нрави (чл. 26, ал. 1 ЗЗД) във всички случаи, когато е уговорена извън присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

Всяка от процесните неустойки е отнапред рамкирана и съставлява санкция за договорно неизпълнение, която санкция принципно неизправната страна в търговските правоотношения дължи, като качеството ѝ на потребител не е основание за освобождаване от договорна отговорност. Потребителят се е съгласил да ползва мобилни услуги, които доставчикът му предоставя срещу цена, намалена със съответните отстъпки именно поради дългосрочния характер на правоотношението, съответно прекратяването на последното следва да бъде санкционирано с дължимост на неустойка, уговарянето на която не може да се приеме за нищожно, тъй като 3-кратният размер на абонаментните такси не сочи на надхвърляне на присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Следва да се отбележи, че дължимата стандартна месечна такса е възможно да не изчерпва предмета на престацията на абоната, съответно последният няма да е длъжен да престира изцяло по прекратения договор. От друга страна компенсаторната неустойка е предназначена да обезщети оператора на мобилната мрежа за изграждането и поддържането ѝ, направено с оглед обезпечаване качествено и в срок престиране по конкретния договор за целия му срок на действие. Предвидима вреда към момента на сключване на договора при предсрочното му прекратяване е нереализирана печалба от ползването на номера в рамките на уговорения срок. При положение, че за целия срок на действие на договора, операторът би реализирал печалба от месечни абонаментни такси и вероятно суми над техния размер за допълнително потребление, санкцията за неизпълнение на насрещната страна, поради виновното поведение на която договорното правоотношение е било прекратено преди изтичане на уговорения срок, клаузата за заплащане на неустойка до оставащия срок на договора, но ненадхвърляща трикратния размер на дължимите стандартни месечни такси, не може да бъде определена, като прекомерна в сравнение с претърпените вреди.

Не е нищожна клаузата, която предвижда, че при прекратяване на договора потребителят дължи разликата между стандартната цена на устройството (в брой, без абонамент), съгласно ценова листа, действащата към момента на сключване на договора, и заплатената от него при предоставянето му (в брой или съответно обща лизингова цена по договора за лизинг), каквато съответства на оставащия срок на договора. Съдът намира, че посочените клаузи отговарят на изискването за добросъвестност и не водят до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя.

Договорът за лизинг намира своето правно основание в чл. 342, ал. 1 ТЗ. Съгласно този текст, с договора за лизинг лизингодателят се задължава да предостави за ползване вещь срещу възнаграждение. Отношенията по договор за лизинг се уреждат

като при отношенията по договор за наем и разпоредбата на чл. 345 ТЗ препраща към разпоредбите на договор за наем. В случая потребителят получава на лизинг устройство на преференциална цена поради обстоятелството, че се ангажира в рамките на определен период да ползва предоставените от оператора мобилни услуги. Операторът е склонен да предостави устройството на по-ниска цена от стандартната към момента на сключване на договора за лизинг, тъй като очаква печалба за договорения период по договора за предоставяне на мобилни услуги. В случая потребителят не е изправна страна и по договора за предоставяне на мобилни услуги и по договора за лизинг. Не са налице доказателства потребителят да е върнал устройството на лизингодателя. Ето защо съдът приема, че договорената неустойка е валидна и не е прекомерна, тъй като противен случай потребителят би се обогатил за сметка на лизингодателя – договаря получаването на устройство на по-ниска цена от тази, която би заплатил без да се ангажира с договор за предоставяне на мобилни услуги за определен срок; получава устройството на по-ниска цена; не заплаща вноските и по двата договора; не връща устройството (в който случай неустойка не се дължи, ако устройството е в съответния вид), но няма санкция за неговото несъобразено с клаузите на договора поведение. Ето защо, исквете са основателни и следва да бъдат уважени.

Следва да се отбележи, че заповедният съд е следвало да издаде заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК като посочи размер на всяко едно от претендираните вземания по всеки от договорите за мобилни услуги, а не да издава заповед за общата сума по всички договори, тъй като в случая се касае за множество вземания с различен правопораждащ ги факт. В заповедното производство вземането (съответно-вземанията), за което/които се иска издаване на заповед за изпълнение следва да бъдат надлежно индивидуализирани - така, както би били индивидуализирани в искова молба – чл. чл. 410, ал. 2 ГПК, вр. чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК. Въпреки изложеното съдът трябва да се произнесе по съществото на спора като приеме, че е сезиран с обективно съединени иски за заплащане на съответните вземания по всеки от договорите, като в случая не се нарушава диспозитивното начало /чл. 6, ал. 2 ГПК/, защото не се променя предметът на делото - не се присъжда друго, а се индивидуализират вземанията в исковото производство в рамките на същата обща сума, която се претендира от заявителя - ищец.

Съгласно указанията, дадени в т.12 на ТР №4/2013 г. на ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските, както в исковото, така и в заповедното производство.

Предвид уважаването на установителните иски, в полза на ищеца следва да бъде присъдена сумата 275 лева – разноски за исковото производство, формирани от заплатената държавна такса (25 лева) и депозит за особен представител (250 лева). В заповедното производство доказаните разноски представляват внесена държавна такса в размер от 25 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 240 лева по договор за правна защита и съдействие от 27.04.2023 г., които следва да се присъдят на ищеца, съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК. Ищецът претендира разноски за адвокатско възнаграждение и в рамките на исковото производство в размер на още 480 лева, но не представя доказателства реално да е сторил разходи, заплащайки адвокатско възнаграждение, поради което не е изпълнено изискването на т.1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 6 ноември 2013 г. на ОСГТК на ВКС за неговото присъждане. Ответникът релевира възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което е неоснователно, тъй като приетото за дължимо в производството възнаграждение в размер на 240 лева съответства на фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран, СЪДЪТ,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено по предявените от „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Младост“ № 4, Бизнес Парк София, сграда 6, обективно, кумулативно съединени искиове, с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, чл. 345 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2 ЗЗД и чл. 92 ЗЗД, че С. М. Й., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****“ № 8, вх. Б, ет. 3, ап. 5 му дължи заплащане на сумата **21.54** лева, представляваща месечни абонаментни такси и потребени далекосъобщителни услуги по договор за мобилни услуги от 09.06.2020 г. с предпочетен номер 359899955015, сумата **19.54** лева, представляваща месечни абонаментни такси и потребени далекосъобщителни услуги по договор за мобилни услуги от 02.02.2021 г. с предпочетен номер 359897233396, сумата **54.27** лв.- неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 09.06.2020 г. с предпочетен номер 359899955015, сумата **59.94** лв.- неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 02.02.2021 г. с предпочетен номер 359897233396, от които 29.97 лв., представляваща стойността на 3 месечни абонаментни такси и 29.97 лв., представляваща неустойка за предоставено за ползване устройство ALCATEL 20.03 Blue, с отстъпка от стандартната цена, съгласно издадени фактури № 7322344732/05.07.2021 г., № 7323660624/05.08.2021 г., № 7326253061/05.10.2021 г., заедно със законната лихва върху всяка от главниците, считано от 01.06.2023 г. до погасяването им, за които суми в общ размер на 155.29 лева в производството по частно гр. д. № 851/2023 г. на РС Габрово, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

ОСЪЖДА С. М. Й., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, ул. „*****“ № 8, вх. Б, ет. 3, ап. 5, да заплати на „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Младост“ № 4, Бизнес Парк София, сграда 6, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата 275 лева (двеста седемдесет и пет) лева – разноси за исковото производство и сумата 265 лева (двеста шестдесет и пет) лева – разноси за производство по частно гр. д. № 851/2023 г. на РС Габрово, представляващи внесена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Габрово в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Габрово: _____